Історія Медведєвої Віри – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Турботливе серце»

Одним із вагомих результатів діяльності Віри Медведєвої - начальниці відділу соціального захисту населення Святогірської міської ради Краматорського району Донецької області у 2025 році стало забезпечення фінансування та реалізації дев'яти місцевих програм у сфері соціального захисту населення.

За цим результатом — ґрунтовний аналіз потреб мешканців, визначення пріоритетів, планування ресурсів та пошук можливостей для забезпечення соціальної підтримки в умовах обмеженого бюджету громади.

Важливим досягненням стало вдосконалення механізму надання матеріальної допомоги за уніфікованими розмірами. Це дозволило забезпечити єдиний, зрозумілий та впорядкований підхід до підтримки громадян, які опинилися у складних життєвих обставинах.

Для Віри Медведєвої принципово важливо, щоб допомога надавалася не формально, а відповідно до реальних потреб людей. Адже за кожним зверненням може стояти родина, яка втратила житло, людина, яка залишилася без засобів до існування, або літня особа, для якої навіть невелика підтримка має надзвичайно велике значення.

Упродовж 2025 року одним із головних напрямів залишалося забезпечення доступності соціального захисту для мешканців громади. Щоденний прийом громадян у старостинських округаг та регулярні виїзні прийоми до міста Святогірська стали важливим інструментом безпосередньої роботи з населенням.

Віра Медведєва приділяла особливу увагу тому, щоб люди мали можливість особисто звернутися зі своїми проблемами, отримати консультацію, необхідну інформацію та допомогу у вирішенні соціальних питань. Особливої уваги потребували люди похилого віку, особи з інвалідністю, внутрішньо переміщені особи, родини, які постраждали від війни, та інші вразливі категорії населення.

В умовах, коли звичайні життєві обставини для багатьох людей стали надзвичайно складними, важливо було не допустити втрати зв'язку між мешканцями та соціальними службами. Саме тому робота будувалася на доступності, уважному ставленні до кожного звернення та пошуку індивідуальних рішень.

Важливим напрямом діяльності у 2025 році стало вдосконалення системи надання соціальних послуг, робота над підвищенням їхньої якості та

розширенням можливостей підтримки населення. Віра Медведєва приділяла увагу організації роботи спеціалістів, взаємодії відповідних служб та вдосконаленню механізмів реагування на потреби громадян.

Її управлінський підхід ґрунтувався на розумінні того, що соціальна послуга — це не просто оформлений документ чи виконана процедура. Це реальна можливість допомогти людині зберегти гідність, подолати складні обставини та відчути, що вона не залишилася забутою.

Окреме місце у роботі Віри Медведєвої у 2025 році посів розвиток ветеранської політики на рівні громади. Підтримка ветеранів, військовослужбовців та членів їхніх родин стала важливим напрямом соціальної роботи. Адже за кожним таким зверненням стоять не лише потреби в соціальних гарантіях, а й особисті історії людей, які захищають Україну, повертаються до мирного життя або чекають на своїх рідних із фронту.

Важливо було формувати підхід, за якого ветеран та його родина можуть розраховувати на увагу, повагу, належне інформування та допомогу у вирішенні соціальних питань.

Для Віри Медведєвої підтримка захисників — це не просто один із напрямів роботи. Це вияв вдячності та відповідальності громади перед тими, завдяки кому Україна продовжує боротися за своє майбутнє.

У 2025 році важливим складником діяльності залишалася співпраця з українськими та міжнародними благодійними організаціями. Пані Віра розуміла, що в умовах обмежених можливостей громади необхідно шукати додаткові ресурси, налагоджувати партнерські зв'язки, об'єднувати зусилля та залучати допомогу для тих, хто її потребує. Така взаємодія давала можливість оперативніше реагувати на потреби населення, підтримувати людей, які постраждали внаслідок війни, та розширювати можливості соціальної підтримки. За кожною налагодженою співпрацею стояло прагнення зробити більше для людей, ніж дозволяли власні ресурси громади.

Особливість діяльності у 2025 році полягала в тому, що всі ці завдання доводилося виконувати в умовах активних бойових дій. Організація прийомів, координація роботи, опрацювання звернень, реалізація місцевих програм та взаємодія з партнерами вимагали постійної зосередженості, відповідальності й готовності оперативно реагувати на зміни безпекової ситуації.

Віра Медведєва не обмежувалася виконанням поточних завдань. Вона спрямовувала роботу на збереження системності соціального захисту, пошуку рішень та забезпечення підтримки мешканців навіть тоді, коли обставини здавалися непередбачуваними. Її професійна стійкість проявлялася у вмінні організовувати роботу, визначати першочергові потреби, знаходити можливості та не втрачати головного орієнтира — людини.

У 2025 році Віра Медведєва забезпечила фінансування та реалізацію дев’яти місцевих програм, удосконалила механізми надання матеріальної допомоги й налагодила щоденний прийом громадян та виїзну роботу. Також серед її досягнень — розвиток соціальних послуг, підтримка вразливих категорій населення, впровадження ветеранської політики й залучення партнерської допомоги.

Але найважливіше не завжди можна виміряти цифрами. Це люди, які отримали необхідну консультацію. Родини, які змогли скористатися

передбаченою соціальною підтримкою. Мешканці, які мали можливість звернутися по допомогу навіть у надзвичайно складних умовах. Це довіра людей, яка формується не гучними словами, а щоденною працею.

Для Віри Медведєвої соціальний захист — це передусім відповідальність за тих, хто потребує уваги та підтримки. 2025 рік став ще одним підтвердженням того, що навіть у найскладніших умовах можна зберігати людяність, професіоналізм і відданість своїй справі.

Віра Медведєва не просто організовує соціальну роботу — вона наповнює її людським змістом. Її щоденна діяльність — це приклад того, як відповідальність перетворюється на турботу, професійний обов'язок — на покликання, а небайдужість — на реальну підтримку.

Бо справжнє турботливе серце не шукає легких шляхів і не відвертається від чужого болю. Воно продовжує працювати, коли важко, знаходить можливості, коли їх майже немає, і дарує людям найцінніше — відчуття, що вони не самі.